

— — — — —
Ела надъ вой и прахъ, въ хармония върховна,
душитъ си да слѣемъ и да отлетимъ
високо тамъ, сами, надъ глупостъта свѣтовна,
при облацитъ чакъ — кждето не сж Тѣ...

За туй ела, дете!

И по духъ и по тонъ това обръщение напомня Славейковото въ „Ела, облегни се на мойта ржка“ и „Псаломъ на поета“. И това не е случайно: високиятъ индивидуалистиченъ полетъ, презрението къмъ „сганъта“ сж присжщи и на Яворовъ, който бѣ не по-малко терзанъ отъ жбитъ на нашенската озлобеностъ и дребнавостъ.

Страненъ е любовниятъ демонизъмъ у Яворова. Че той не е основна негова сжщностъ, а нѣщо временно, случайно, показва и фактътъ, че му сж посветени само две работи: „Обичамъ те“ и „Молитва“, отъ които само въ втората това чувство се откроява особено ярко. Но не е ли характерно! — Тази „демонична“ пѣсенъ носи заглавието „молитва“ и въ сжщностъ тя е такава, защото сжщественото тамъ е ужасътъ отъ падението и отъ неговитъ гибелни сетнини, който го кара да търси спасение въ оная, която само може да ги предотврати — майката. И после не се ли изявява и въ тази изповѣдь — на собствени голѣми грѣхове — присжщата на поета склонностъ къмъ хиперболизация на собственитъ недостатъци, мотивирана отъ една изключителна нравствена възискателностъ къмъ-самия себе?

* * *

Любовнитъ пѣсни сж най-значителниятъ поетически фактъ въ ли